

Wersja zanonimizowana

Tłumaczenie

C-763/22-1

Sprawa C-763/22

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

16 grudnia 2022 r.

Sąd odsyłający:

Tribunal judiciaire de Marseille (sąd pierwszej instancji w Marsylii, Francja)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

14 grudnia 2022 r.

Strona skarżąca:

Procureur de la République

Strona przeciwna:

OP

Cour d'Appel d'Aix-en-Provence (sąd apelacyjny w Aix-en-Provence, Francja)

Tribunal judiciaire de Marseille (sąd pierwszej instancji w Marsylii, Francja)

[...] WYROK SĄDU KARNEGO

Na posiedzeniu jawnym Tribunal correctionnel de Marseille (sądu karnego w Marsylii, Francja) w dniu **14 GRUDNIA 2022 r.**,

wydającego rozstrzygnięcie po zamknięciu przewodu w dniu **2 grudnia 2022 r.** [...]

została wywołana sprawa

POMIĘDZY:

PROCUREUR DE LA REPUBLIQUE (Prokuratorem Republiki) przy tym sądzie,
skarżącym i oskarżycielem

***

I

Oskarżonym

Imię i nazwisko: **OP**

[...]

Obywatelstwo: francuskie

[...]

Przebywającym obecnie w areszcie Soto del Real – Madrid V w Hiszpanii

Sytuacja w świetle prawa karnego: objęty nadzorem sądowym

- Nakaz przeszukania z datą 25 stycznia 2012 r.
- Nakaz aresztowania z datą 26 września 2012 r.
- Nakaz objęcia nadzorem sądowym z datą 20 września 2013 r. z orzeczeniem kaucji w wysokości 4000 EUR, w tym 400 EUR o skutku zwalniającym
- Kaucja o skutku zwalniającym wpłacona w dniu 20 września 2013 r.
- Nakaz zwolnienia z dnia 20 września 2013 r.
- Wpłata 1100 EUR
- Utrzymanie nadzoru sądowego z datą 19 stycznia 2016 r.
- Utrzymanie nadzoru sądowego w orzeczeniu z datą 18 czerwca 2021 r.
- Nakaz aresztowania wydany na podstawie art. 410-1 code de procédure pénale (francuskiego kodeksu postępowania karnego) z dnia 3 czerwca 2022 r.

nieobecny i reprezentowany na rozprawie przez [swoich prawników],

oskarżonym o:

UDZIAŁ W ZWIĄZKU PRZESTĘPCZYM CELEM PRZYGOTOWANIA DO POPEŁNIENIA WYSTĘPKU ZAGROŻONEGO KARĄ W WYSOKOŚCI CO NAJMNIEJ 5 LAT POZBAWIENIA WOLNOŚCI

NIELEGALNE POSIADANIE FAŁSZYWYCH DOKUMENTÓW URZĘDOWYCH POSTWIERDZAJĄCYCH UPRAWNIENIE, TOŻSAMOŚĆ LUB STATUS LUB UDZIELAJĄCYCH ZEZWOLENIA

POSŁUGIWANIE SIĘ FAŁSZYWYMI DOKUMENTAMI URZĘDOWYMI POTWIERDZAJĄCYMI UPRAWNIENIE, TOŻSAMOŚĆ LUB STATUS LUB UDZIELAJĄCYMI ZEZWOLENIA

ZAKUP SPRZĘTU, NARZĘDZI, PROGRAMU KOMPUTEROWEGO LUB DANYCH STWORZONYCH LUB DOSTOSOWANYCH DO FAŁSZOWANIA INSTRUMENTÓW PŁATNICZYCH (PIENIĄDZA W POSTACI ZAPISU KSIĘGOWEGO)

POSIADANIE SPRZĘTU, NARZĘDZI, PROGRAMU KOMPUTEROWEGO LUB DANYCH STWORZONYCH LUB DOSTOSOWANYCH DO FAŁSZOWANIA INSTRUMENTÓW PŁATNICZYCH (PIENIĄDZA W POSTACI ZAPISU KSIĘGOWEGO)

PRZEWÓD SĄDOWY

[...]. [Przebieg rozprawy – uwagi proceduralne]

*

Poprzez wzmiankę w protokole, która jest równoznaczna z wezwaniem do stawienia się, z datą 4 sierpnia 2022 r., sporządzonym przez Procureur de la République (Prokuratora Republiki), OP został wezwany do stawienia się na rozprawie w tym dniu zgodnie z przepisami art. 551 i 559 code de procédure pénale (kodeksu postępowania karnego).

OP nie stawił się, ale jest należycie reprezentowany przez swojego prawnika posiadającego pełnomocnictwo. Należy zatem przeprowadzić wobec niego postępowanie w trybie kontradiktoryjnym na podstawie art. 411 ust. 1 i 2 code de procédure pénale (kodeksu postępowania karnego).

Oskarżonemu zarzuca się:

że we FRANCJI i W RUMUNII w maju 2011 r., a w każdym razie w nieokreślonym czasie, nabył i posiadał sprzęt, narzędzia, programy informatyczne lub innego rodzaju dane stworzone lub specjalnie dostosowane do dokonywania czynów przestępczych polegających na podrabianiu albo przerabianiu kart płatniczych lub bankomatowych.

czyny karane na podstawie art. L 163-4-1, L 163-5, L 163-6 code monétaire et financier (kodeksu walutowego i finansowego) (charakter naruszenia 23792, 23793)

że uczestniczył w MARSYLII oraz na terytorium krajowym w maju 2010 r., a w każdym razie od nieokreślonego czasu, w grupie przestępczej lub zmwie powstałej w celu przygotowania składającego się z jednego lub kilku zdarzeń jednego lub kilku występków zagrożonych karą pozbawienia wolności w wysokości co najmniej pięciu lat, a mianowicie, w niniejszej sprawie, występków polegających na wytworzeniu, nabyciu, zbyciu, zaoferowaniu lub udostępnieniu i posiadaniu sprzętu, narzędzi, programów informatycznych lub innego rodzaju danych stworzonych lub specjalnie dostosowanych do dokonywania czynów przestępczych polegających na podrabianiu albo przerabianiu kart płatniczych lub bankomatowych; [występków] polegających na podrabianiu albo przerabianiu oraz kart płatniczych lub bankomatowych oraz korzystaniu z nich.

czyny karane na podstawie art. 450-1, 450-3, 450-4 code pénal (kodeksu karnego) (charakter naruszenia 23002)

że posiadał we FRANCJI i w TAJLANDII, pomiędzy listopadem 2011 r. i styczniem 2012 r., fałszywy dokument urzędowy, a mianowicie w niniejszej sprawie paszport na imię i nazwisko SY.

czyny karane na podstawie art. 441-3, 441-10, 441-11 code pénal (kodeksu karnego) (charakter naruszenia 11641)

że posługiwał się we FRANCJI i w TAJLANDII, pomiędzy listopadem 2011 r. i styczniem 2012 r., fałszywym dokumentem urzędowym, a mianowicie w niniejszej sprawie paszportem na imię i nazwisko SY.

czyny karane na podstawie art. 441-2, 441-9, 441-10, 441-11 code pénal (kodeksu karnego) (charakter naruszenia 496)

***

Sprawa OP została skierowana do sądu karnego w związku z [zarzucanym mu] nabyciem i posiadaniem sprzętu przeznaczonego do podrabiania kart płatniczych oraz jego udziałem w związku przestępczym w ramach podrabiania kart płatniczych w okresie 2010–2012 r.

Kiedy OP miał być sądzony we wrześniu 2021 r., jego prawnik poinformował o zatrzymaniu go w celu przesłuchania i osadzeniu w areszcie śledczym w związku z nakazem aresztowania, wydanym wobec niego przez władze szwajcarskie, w odniesieniu do którego wyraźnie sformułowano wniosek o ekstradycję.

Aby umożliwić zapoznanie się z jego sytuacją oraz osądzenie go w jego obecności, postanowiono o rozłączeniu rozpoznawanych spraw.

Pierwsze odesłanie z dnia 17 grudnia 2021 r. pozwoliło ustalić, że sytuacja nie uległa zmianie, a w dniu 3 czerwca 2022 r., a zatem prawie rok po pierwszym wezwaniu na rozprawę, prawnik OP wskazał, że sytuacja się nie zmieniła i że OP nie chce być poddany ekstradycji do SZWAJCARII, ale że chciałby natomiast zostać odesłany do FRANCJI aby przede wszystkim przedstawić wyjaśnienia w odniesieniu do niniejszej sprawy.

Jako że oskarżony nie stawiał się znów na tej ostatniej rozprawie, ale też nie udzielił swojemu prawnikowi pełnomocnictwa do reprezentowania go, niniejszy sąd postanowił zastosować art. 410–1 code de procédure pénale (kodeksu postępowania karnego), który pozwala w sytuacji, w której oskarżony nie stawia się przed sądem karnym, na wydanie nakazu doprowadzenia lub nakazu aresztowania celem przymusowego doprowadzenia oskarżonego na rozprawę.

W istocie, jako że niniejszy sąd odraczał rozprawę w tej sprawie już od ponad sześciu miesięcy, należało umożliwić rozpatrzenie tej wyjątkowo dawnej sprawy (postanowienie odsyłające przed sąd karny zostało wydane w 2016 r.), ku czemu jedynym możliwym rozwiązaniem było wydanie nakazu aresztowania wobec OP, aby doprowadzić do postawienia go przed sądem we FRANCJI i osądzenia w niniejszej sprawie, podkreślając, że nie można mu przypisać odpowiedzialności za niestawiennictwo oraz że jest jasne, iż miał on zamiar stawić się w celu złożenia wyjaśnień.

Niniejszy sąd dowiedział się jednakże z postanowienia sądu centralnego nr 5 w Madrycie z dnia 2 września 2022 r., że decyzją hiszpańskiej rady ministrów przyznano pierwszeństwo wnioskowi o ekstradycję wystosowanemu przez rząd Szwajcarii oraz że w związku z tym europejski nakaz aresztowania wydany przez francuskie organy sądowe nie zostanie wykonany.

Artykuł 57 hiszpańskiej ustawy nr 23/2014 dotyczącej wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych stanowi bowiem, że w przypadku zbiegu pomiędzy europejskim nakazem aresztowania i wydania [danej osoby] oraz wnioskiem o [jej] ekstradycję wystosowanym przez państwo trzecie, hiszpański organ sądowy zawiesza postępowanie i przesyła całość akt sprawy do ministerstwa sprawiedliwości, a minister sprawiedliwości przedstawia następnie kwestię radzie ministrów.

Należy ponadto zauważyć, że od tej decyzji, która przyznaje zatem kompetencję do podjęcia rozstrzygnięcia w przedmiocie wykonania środka przymusowego organowi rządowemu, nie wydaje się przysługiwać żaden środek zaskarżenia.

Na rozprawie w dniu 2 grudnia 2022 r. prawnicy OP sformułowali wobec niniejszego sądu prośbę o zwrócenie się do TSUE z następującym pytaniem prejudycjalnym: **„Czy decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób**

między państwami członkowskimi (2002/584/WSiSW) stoi na przeszkodzie temu, aby ustawodawstwo państwa członkowskiego przyznawało kompetencję do decydowania o tym, czy należy wykonać europejski nakaz aresztowania, czy pozostający z nim w zbiegu wniosek o ekstradycję wystosowany przez państwo trzecie, organowi rządowemu bez możliwości zaskarżenia takiej decyzji?”.

Prokuratura nie kwestionuje istnienia trudności, jakie wynikają z takiego funkcjonowania instytucji hiszpańskich, ale stoi na stanowisku, że pytanie to nie może zostać zadane przez niniejszy sąd, który nie ma ku temu uzasadnionego interesu w tym sporze i zwraca się do sądu o rozstrzygnięcie kwestii incydentalnej w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie głównej oraz o jej rozstrzygnięcie.

Artykuł 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stanowi, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do orzekania w trybie prejudycjalnym:

- a) o wykładni traktatów;
- b) o ważności i wykładni aktów przyjętych przez instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii;

W przypadku gdy pytanie z tym związane jest podniesione przed sądem jednego z państw członkowskich, sąd ten może, jeśli uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania wyroku, zwrócić się do Trybunału z wnioskiem o rozpatrzenie tego pytania.

W przypadku gdy takie pytanie jest podniesione w sprawie zawisłej przed sądem krajowym, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, sąd ten jest zobowiązany wnieść sprawę do Trybunału.

Jeżeli takie pytanie jest podniesione w sprawie zawisłej przed sądem krajowym dotyczącej osoby pozbawionej wolności, Trybunał stanowi w jak najkrótszym terminie.

W realiach niniejszej sprawy należy ustalić, czy tutejszy sąd karny ma w tym przypadku legitymację, aby przedłożyć pytanie dotyczące organizacji instytucjonalnej innego państwa i czy pytanie takie może mieć znaczenie dla sporu, który jest przed nim zawisły.

Otóż podniesione pytanie dotyczy w sposób bezsporny kwestii, która nie odnosi się bezpośrednio do organizacji instytucjonalnej [władz] francuskich, lecz hiszpańskich w zakresie, w jakim organizacja tego państwa przewiduje, że w przypadku wniosku o nakazanie wykonania nakazu aresztowania, w szczególności w zbiegu z innym środkiem przymusowym, wybór środka przymusowego, który będzie miał pierwszeństwo, należy nie do organu sądowego, ale do hiszpańskiej rady ministrów.

W niniejszej sprawie należy podkreślić, że okoliczności faktyczne rozpatrywane przez niniejszy sąd są niezwykle dawne oraz że wniesienie sprawy do sądu miało miejsce w styczniu 2016 r., a więc w momencie, od którego OP oczekuje na możliwość stawienia się przed niniejszym sądem w celu złożenia wyjaśnień.

W związku z zatrzymaniem go w Hiszpanii w ramach [postępowania z] wniosku o ekstradycję wystosowanego przez władze Szwajcarii, nie mógł on stawić się przed niniejszym sądem na pierwszej rozprawie.

Głównym celem nakazu aresztowania, który wydano, było umożliwienie oskarżonemu stawiennictwa, gdyż zawsze informował on, że zamierza przedstawić wyjaśnienia i w związku z tym nie chce udzielić pełnomocnictwa swoim prawnikom, a osobiste stawiennictwo jest prawem każdego oskarżonego.

Kolejne odesłania, które wydawano, miały na celu wyjaśnienie sytuacji i umożliwienie OP złożenia zeznań co do czynów, które są mu zarzucane, jako że niniejszy sąd nie ma możliwości wydania rozstrzygnięcia do czasu ostatecznego ustalenia sytuacji oskarżonego w świetle dwóch środków nakazujących przymusowe stawienie się, które wobec niego wydano, a zatem jest uzasadnione by państwo, w którym OP został aresztowany, wypowiedziało się, wykonaniu którego z tych dwóch środków przyznać pierwszeństwo, a zatem, czy wykonać europejski nakaz aresztowania wydany przez ten sąd.

W niniejszej sprawie jednakże wskutek organizacji instytucjonalnej władz hiszpańskich rozstrzygnięcia tego dylematu nie dokonał organ sądowy, lecz decyzja ta została powierzona organowi rządowemu – hiszpańskiej radzie ministrów, co wydaje się stać w sprzeczności z decyzją ramową Rady Europejskiej z dnia 13 grudnia 2002 r., a w szczególności z jej art. 6 i 7, jako że odnoszą się one jedynie do organów sądowych, czy to w związku z wydaniem, czy też wykonaniem europejskiego nakazu aresztowania, oraz że cel, do którego zamierza jedynie wykonujący nakaz organ sądowy może rozstrzygnąć ten spór zgodnie z tym aktem [prawą] europejskiego.

Tymczasem od decyzji podjętej w ten sposób przez władze hiszpańskie zależy w rzeczywistości to, czy sąd francuski będzie mógł osądzić OP, gdyż brak wykonania tego europejskiego nakazu aresztowania pozbawia niniejszy sąd możliwości doprowadzenia do jego stawienia się i tym samym wymierzenia sprawiedliwości. Stwierdzenie, że niniejszy sąd karny nie ma posiada legitymacji wymaganej do zadania pytania prejudycjalnego sformułowanego przez prawników OP, jest zatem mylne, jako że zagrożona jest sama w sobie możliwość osądzenia oskarżonego oraz podnoszone są warunki jego stawiennictwa.

Innymi słowy, w interesie francuskich organów sądowych leży rozważenie warunków, na jakich będą one mogły osądzić oskarżonego, który jest aktualnie poddany decyzji hiszpańskich organów rządowych o wykonaniu lub niewykonaniu nakazu aresztowania dotyczącego OP i, w konsekwencji, fundamentalne znaczenie ma ustalenie tego, czy postępowanie zastosowane przez

władze hiszpańskie jest zgodne z przepisami decyzji ramowej z dnia 13 czerwca 2002 r.

W związku z tym, działając na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, niniejszy sąd, stwierdzając powagę zadanego pytania oraz jego istotność dla niniejszej sprawy, postanawia zwrócić się z pytaniem prejudycjalnym do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczącym przepisów decyzji ramowej Rady z dnia 13 grudnia 2002 r., uznając, że art. 57 hiszpańskiej ustawy nr 23/2014 dotyczącej wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych w Unii Europejskiej, który przyznaje radzie ministrów kompetencję do dokonania oceny, czy pierwszeństwo należy nadać europejskiemu nakazowi aresztowania czy wnioskowi o ekstradycję, stoi pod znakiem zapytania w świetle wspólnych przepisów prawa europejskiego, do których przestrzegania jako przepisów nadrzędnych zobowiązane są państwa członkowskie Unii Europejskiej.

[...]

Z TYCH WZGLĘDÓW:

Niniejszy sąd, orzekając na rozprawie jawnej, w pierwszej instancji oraz w trybie kontradiktoryjnym wobec OP,

przed wydaniem rozstrzygnięcia

UZNAJE, że należy wystąpić z pytaniem prejudycjalnym;

POSTANAWIA wystąpić do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (2002/584/WSiSW) stoi na przeszkodzie temu, aby ustawodawstwo państwa członkowskiego przyznawało kompetencję do decydowania o tym, czy należy wykonać europejski nakaz aresztowania, czy pozostający z nim w zbiegu wniosek o ekstradycję wystosowany przez państwo trzecie, organowi rządowemu bez możliwości zaskarżenia takiej decyzji?”.

[...]